

*ALEKSANDAR NOVAKOVIĆ*

*Beograd, 2009*

NOVI ILIJUM

*(psihodrama, trojanski rat modernog doba)*

alnov75@yahoo.com

Broj lica:

9

(2 ženska, 7 muških)

*Kratak sadržaj:*

Milan, suočen s odlaskom njegove ljubavnice Jovane (koja je pobjegla s ljubavnikom Petrom), napušta dom i odlazi za Jovanom u SAD. Novac, namenjen za lečenje deteta, Milan troši na maničnu potragu za Jovanom. Za njim, uz podršku Milanovog šefa, kreće supruža Katarina, koja je gnevna jer je, bez novca za lečenje, njihovo dete umrlo.

LICA:

ANTON, šef virtuelnog carstva

MILAN, službenik virtuelnog carstva

JOVANA, Milanova ljubavnica, službenica virtuelnog carstva

KATARINA, nezaposlena, Milanova žena

PETAR, službenik američkog virtuelnog carstva (jednog od)

Kao i

MUŠKARAC S AKTN TAŠNOM

PRIKAZA

PROSTITUTKA, dvadesetogodišnji travestit

VEZA, siva eminencija u tridesetim

Mesto:

Beograd, Njujork, Novi Ilijum

Vreme:

skora budućnost

Apolone, ti razorio si me,  
Ti, ljubavi moja drevna!

(Eshil, *Agamemnon*)

## 1.

*Antonova kancelarija.*

*Anton je u poslovnom odelu, vitak, visok, naočit. Srednjih je godina*

*Kretnje su mu lagane, skoro pantherske. Ovo je njegova teritorija i on njom suvereno vlada. Sve okupljene nemilice dariva širokim sintetičkim osmehom*

ANTON: Dobro večer, ja sam Anton. Dobrodošli na našu malu prezentaciju. Nadam se da ste se opustili i udobno zavalili u svojim stolicama jer, verujte mi, tako se šokantne vesti najlakše primaju. Ako su vam telo i um zategnuti oni mogu pući pod pritiskom teške vesti kao palidrvce pod prstom dokonog pušača ali, ako ste relaksirani, kao što ste, nadam se, sada, vaša meka tela i mirni mozgovi će amortizovati udar. Jeste li spremni? Ne? Ma, hajde, opustite se. Udahnite duboko, izbrojite do tri pa izdahnite. Ta-ko! Verujte mi, ja ovo za vaše dobro. Vi ste publika i trebate mi živu. Bar za izvesno vreme. Hajde, udah, jedan ,dva, tri, izdah. Idemo još jednom. Jedan, dva, tri, udah pa izdah. Neki od vas su samo izdahnuli. Vi, jeste li živi? Jeste? Jeste li sigurni da ste živi? Proverite puls za svaki slučaj. Nikad se ne zna. A sad, pošto smo se psihički koliko-toliko pripremili, da pređemo na prezentaciju. Čuli ste za kompjuterske igrice? Ubijanje na više nivoa, kasapljenje, čerečenje, grupisanje armija, bacanje atomskih bombi.. Ne, gospođo (ili gospodine), ne govorim o tv vestima, govorim o igricama. Znači, čuli ste? Sva ta krv i nasilje, to je za malu decu. U stvari, najčešće i jeste ali, ko sam ja da dajem moralne sudove? Profit i moral ne idu zajedno a zabava i moral još manje. Ono što hoću da vam kažem je da su sve te ratne igrice za infantilce i predstavljaju relikat prošlosti. Odrastao čovek može uživati u pravoj, mnogo komplikovanijoj igri koja podrazumeva seks, perverziju, srebroljublje, ljubomoru, opsesiju, devijaciju, prevaru, bolest, ubistvo a sve u krugu porodice. Šta god hoćete! Nema civilizacije- nema tabua! Vi ste sami kreatori svog moralnog Univerzuma smeštenog u virtuelnu stvarnost! Ugledni građani Novog Ilijuma,

pozivam vas da uložite u novu kompjutersku igru koja će vas spasiti od vašeg sopstvenog privatnog života- INTIMO 2009!

## 2.

*Jovanin stan. Štimung: posle vođenja ljubavi.*

*Jovana namešta nabore na odeći. Ima telo devojke od devetnaest i lice tridesetogodišnje kraljice. Graciozna je kao da je maločas došla sa prijema u ambasadi.*

*Milan, mrškast, u srednjim tridesetim, osrednjeg izgleda i osrednje visine, u boksericama, pretura po stanu.*

JOVANA: Šta tražiš, Milane?

MILAN: Moju torbicu.

JOVANA: Ti se nje toliko plašiš?

MILAN: Jovana, rekao sam ti sto puta: ja se Katarine ne plašim!

JOVANA: Pogledaj me pa mi to reci.

MILAN: Predivna si.

JOVANA: Reci: ne plašim se.

MILAN: Ne plašim se. Katarine. Ne plašim se Katarine. Gde mi je torbica?

JOVANA: Kukavice.

MILAN: Gde mi je torbica?!

JOVANA: U kupatilu ti je. Uvek je ostaviš tamo čim dođeš, plašljivko.

MILAN: Rekao sam ti sto puta da se ne plašim Katarine.

JOVANA: A zašto onda nosiš sa sobom kozmetiku koju koristiš kod kuće? Zašto odjuriš u kupatilo čim svršiš?

MILAN: Ja sam uredan i to je sve.

*Milan krene u kupatilo.*

JOVANA: Želiš da me spereš sa sebe, da me tvoja žena slučajno ne namiriše. Ali, neka, nije to strašno. Strašno je to što štrcneš malo njenog parfema na sebe, onako, za svaki

slučaj, da obeležiš da si njena teritorija. Posle mi se kad odeš čini da kupatilo miriše na tebe i nju i pomislim da ste tu, na mojim pločicama, u mojoj kadi vodili ljubav.

MILAN: Jovana, sad stvarno preteruješ.

JOVANA: Spavaš s njom?

MILAN: Naravno .

JOVANA: Naravno?!

MILAN: Šta se čudiš? Bila si i pre sa oženjenima.

JOVANA: Znao si to od prvog dana kad sam došla u firmu. Nije ti smetalo.

MILAN: Kod tebe mi ništa ne smeta.

*Grli je i ljubi. Sav je u tome. Jovana je negde drugde.*

JOVANA: Kada, Milane?

MILAN: Ne znam.

JOVANA: To mi govoriš već godinu dana.

MILAN: Ako se sad razvedemo uzeće mi i Irinu i stan.

JOVANA: To će uraditi u svakom slučaju. Stan je njen kao i ćerčica.

MILAN: Šta hoćeš da kažeš?

JOVANA: Samo je majka sigurna. Tako kažu stari Latini.

MILAN: Sad bih mogao da te ubijem.

JOVANA: Pa hajde. Ubij me.

*Jovana stavlja Milanove šake na svoj vrat.*

JOVANA: Veruješ Katarini? Misliš da samo ti znaš da varaš? Hajde, šta misliš, gde je sad? Možda je našla nekog mladog pastuva od dvadeset godina pa mu sad drži časove seksualnog obrazovanja? Možda je taj dečkić pre tri godine napravio malu Irinu?

MILAN: Jovana, nemoj da me iskušavaš.

JOVANA: Plaši te iskušenje? Pa ti me onda otpusti i nećeš više dolaziti u iskušenje.

*Pauza. Milan pusti da mu ruke nemoćno padnu pored tela*

MILAN: Znaš da ne mogu da te pustim.

JOVANA: Moraćeš pre ili kasnije ukoliko ne uradiš nešto.

MILAN: Brakorazvodne parnice traju sto godina.

JOVANA: Nema veze. Samo je započni.

MILAN: Nije to tako lako.

JOVANA: Šta je tu teško? Ne misliš valjda da si prvi čovek koji će se razvesti?

MILAN: Ne, ali tu postoji jedno ali.

JOVANA: Nema tu „ali“. Živećeš sa mnom, viđaćeš ćerku, Anton će ti dati unapređenje.

MILAN: Neće ako se razvedem i počnem da živim s kolegicom s posla. Znaš kako je Anton opsednut porodičnim vrednostima.

JOVANA: Šef nema ženu, decu, ljubavnicu, čak ni ljubavnika. Lako je njemu da bude moralan.

MILAN: Čudan čovek. Šta će mu moral kad ima moć?

JOVANA: Zaboravi na Antona. Sposoban si, naći ćeš drugi posao.

MILAN: Nije samo to. Irina je nešto bolešljiva i ako sad odem...

JOVANA: Premala je da bi tvoj odlazak uticao na nju.

MILAN: Deca osećaju te stvari.

JOVANA: A ja ne osećam?!

*Jovana se zagrcne kao da će zaplakati.*

MILAN: Jovana, ja te volim, najiskrenije. Nikoga nikad nisam voleo kao, tebe, veruj mi! Život počinje kad vodim ljubav s tobom. Ti me spašavaš, shvataš li? Samo kad sam pored tebe ja ne mislim o tome kako vodim promašen život a tvoja lepota

JOVANA: Moja lepota je razlog zbog kojeg nikad nećeš živeti sa mnom. Prosečne tridesetpetogodišnje krmače kao tvoja Katarina su tu da rađaju decu i izigravaju uzorne majke a lepota je za kurve.

MILAN: Nemoj Jovana, znaš da ne mislim tako.

JOVANA: A kako misliš?

MILAN: Mislim da za tebe ovaj stan nije dovoljan, da ti treba više prostora, više uslova, više putovanja, više odeće, više svega!

JOVANA: Milane, da li to najavljuješ da ćeš me ostaviti?

MILAN: Ne, samo kažem da voliš lepe i skupe stvari a ja ti ih ne mogu priuštiti.

JOVANA: Lepe i skupe stvari volim ali to nema nikakve veze s tim što smo u vezi jer da je do tvog položaja i novca ja bih te odavno ostavila. Uostalom, ako misliš da nećeš moći da me zaštitiš ja mogu da ti olakšam.

MILAN: To da nisi ni pomislila. Neću te pustiti.

*Milan je zgrabi u naručje i čvrsto stegne*

JOVANA: Ne steži me toliko! Boli!

MILAN: Neka. Ne puštam te. Ne dam da mi lepota pobjegne.

JOVANA: Zar nisi krenuo u kupatilo?

MILAN: Imam važnija posla od toga.

JOVANA: Nećeš imati vremena da se okupaš.

MILAN: Baš me briga!

*Milan je gurne na pod*

JOVANA: Pa ko nam se to ponovo uzbudio?

MILAN: Šta misliš?

*Jovana ga privlači na sebe. Milan leže preko nje*

JOVANA: Hoćeš da me kazniš?

MILAN: Ne. Hoću da te satrem. Tebe i ono što se krije iza tebe.

JOVANA: A šta bi ti da satreš? Ovo? Ovo?

MILAN: Da i još nešto.

JOVANA: Šta?

MILAN: Žene. Sve žene. Ženski princip. Ne otimaj se! Mirna!



*Milan je uzima.*

*Mrak*

### 3.

*Dečija uspavanka, off.*

*Svetlo.*

*Milanov stan, dva sata docnije.*

*Katarina, visoka, snažna, lepa žena od svojih 35 godina, pali cigaretu i nervozno puši.*

*Zajeca. Briše suzu*

*Dolazi Milan, sav užurban*

KATARINA: Gde si dosad?!

MILAN: Na poslu, gde drugde?

KATARINA: Zvala sam te na mobilni. Nedostupan si.

MILAN: Bio sam na sastanku. Znaš da uvek isključim mobilni kad sam na sastanku.

KATARINA: Uvek?! Čak i onda kad ti je dete bolesno?!

MILAN: Šta je bilo?!

KATARINA: Irina je opet imala napad.

*Milan krene. Katarina mu preseče put*

KATARINA: Kuda si krenuo?

MILAN: Da vidim Irinu.

KATARINA: Nema potrebe.

MILAN: Kako nema potrebe?! Ja sam joj otac!

KATARINA: A ja sam joj majka i prestani da dramiš.

MILAN: Irina!

KATARINA: Umukni! Nemoj da je budiš. Sad je u redu. Bio je doktor. Rekao je da je bio manji napad ali da bi bilo najbolje za nju da je ne vozim odmah u bolnicu. Neka se naspava večeras pa je sutra vodim na pregled.

MILAN: Taj doktor je budala. Idemo odmah u bolnicu.

KATARINA: Ako mi samo takneš dete poslaćemo tebe u bolnicu.

*Pauza*

MILAN: Šta to treba da znači?

KATARINA: To treba da znači ono što kaže naš porodični lekar ne dovodim u pitanje.

MILAN: Misliš- porodični lekar tvog velikog klana Atrejića! To je jedino što vam je ostalo od stare moći- drljavi čiča koji deli pogrešne dijagnoze.

KATARINA: Valjali smo ti dok smo bili moćni, sećaš se?

*Pauza*

MILAN: Neću je buditi. Samo daj da je vidim.

KATARINA: Ne možeš. Ne takav.

MILAN: Ne razumem.

KATARINA: Razumeš li ako ti kažem da ne želim da se soba moje ćerke oseća na tvoje kurve?

MILAN: Katarina, prestani da paranoišeš.

*Katarina mu udari šamar*

KATARINA: Slušaj, nemoj da me lažeš. Misliš da nisam primetila kako se vraćaš kući čistiji nego što si odlazio? I još trunčica mog parfema, da se udari glanc! Nemoj mi samo reći da imaš tuš u kancelariji. A danas, baš danas ti je sve to dosadilo.

MILAN: Katarina.

KATARINA: Smrdiš na pičku.

MILAN: Slušaj, Katarina, za sve postoji logično objašnjenje.

KATARINA: Za sve postoji prigodna laž, jel' to misliš? Znam te Milane. Još kad smo počeli da se zabavljamo osetila sam to u tebi. Ludačku glad, podmuklo nezadovoljstvo, zavist, mržnju prema svima koji su imali više sreće. Tada sam još i mogla da te razumem. Mnogo talenta i rada, malo uspeha. I malo seksa. Žene ne možeš prevariti u krevetu. Bio si trapav i samoživ ljubavnik ali si barem bio samo moj dve godine zabavljanja i dve godine braka. A onda sam zatrudnela i ti si postao svačiji. Počeo si da eksperimentiš.

MILAN: Pričaš o meni kao da sam neka kurva.

KATARINA: Nisi ti kurva, Milane. Ti si nesrećan, neiživljen muškarac kojeg proždiru njegove sopstvene frustracije i bolesne ambicije.

MILAN: Muškarac, to je ključna reč. Muškarac. Ti mrziš muški rod.

KATARINA: Ja vas ne mrzim Milane. Ja vas sažaljevam jer robujete onoj stvari.

MILAN: Jesi li završila?

KATARINA: Jesam.

MILAN: Katarina, pogledaj istini u oči. Ti potičeš iz loze degenerika. Otac ti je ubio majku a onda i sebe, sestra završila u ludari, braća pobila međusobno oko posla s drogom. Imanje vam je odavno završilo na dobošu. Da nije mene ne bi bilo koga da vam osveži krv. A ti, neobrazovana, lenja kravo koja nemaš ni jedan dan radnog staža, zavisiš od mene i isključivo od mene i zato mi se skloni s puta jer hoću da vidim svoje dete.

KATARINA: Ubiću te ako je takneš takvim rukama!

*Milan se ironično nasmeje. Podigne visoko ruke*

MILAN: Okej, okej! Evo, idem prvo da se okupam. Važi?

*Milan odlazi. Katarina zaplače. Mrak*

#### 4.

*Antonova kancelarija sledećeg jutra. Lagana muzika, off*

*Anton je zavaljen u svojoj svemogućoj stolici. Opušten je i pomalo dremljiv.*

*Dolazi Milan*

MILAN: Dobar dan šefe. Kako ste?

ANTON: O, dragi moj Milane! Odlično, odlično! Ja sam uvek odlično. Otkud vi?

MILAN: Zvali ste me.

ANTON: Jesam li? A, da. Jesam. Milane, šta ti misliš, da li velike pare povlače velike obaveze?

MILAN: Da, naravno, Obaveze i odgovornost.

ANTON: I veliki rad, tačno?

MILAN: Apsolutno.

ANTON: I samopregorno zalaganje.

*Anton se nasmeje*

ANTON: To je laž, Milane, laž koja je izmišljena za neradne i siromašne. Ako te vucibatine zamisle recimo, mene, kao nekog ko se ubija od posla dvadeset i pet sati dnevno i ima čir na želucu to je utešno. Jer, ako biti bogat znači da ste pod stalnim pritiskom i da nemate slobodnog vremena onda dođavola i sa tim bogatstvom! A sad, recite mi, koja je praktična strana te laži?

MILAN: Ne bih znao reći.

ANTON: Broj ambicioznih je u stalnom opadanju a ljudi kao ja se bogate sve više i više na račun siromašnih. Društvo je mirno a talasanja i socijalni nemiri krajnje predvidljivi. Svi su srećni ali samo neki i srećni i zadovoljni.

MILAN: Shvatam.

ANTON: A zašto vam sve ovo pričam? Zato što su bogati ljudi najvitalniji, najzdraviji, najbolje se hrane i poje, imaju najviše slobodnog vremena, najbolje se provode i, samim tim, najmanje rade. Ja sam vam najbolji dokaz da je život nepravedan. Sedim ovde, tačnije ležim a jedna sam od najvećih lenčuga u zemlji. Dođite na trenutak.

MILAN: Evo.

ANTON:Lezite.

MILAN: Pored vas?

ANTON: Naravno da ne.

*Anton ustaje i pokazuje mu da sedne u stolicu. Dvaput kratko udari dlanovima. Stolica se razvuče u krevet.*

*Milan oprezno seda a zatim leže i opusti se.*

ANTON: Zavalite se, samo se zavalite, tako. Udobno je, zar ne?

MILAN: Da, ali nekako...

ANTON: Čudno? To je zato što niste navikli na pravu komociju. Dubinska masaža.

*Milan se trza. Detinjasto se nasmeje*

MILAN: Šta je to? Kao da me grabe neki mali, debeli prsti.

ANTON: To je dubinska masaža koja je ugrađena u ovu stolicu. Kanal 34. Vidite?

MILAN: Ne mogu da verujem.

ANTON: Verujte jer vam ova stolica upravo emituje direktno u mozak prizore multiracial gangbanga na jednom karipskom ostrvu koje bi da za sada ostane anonimno. Parking!

MILAN: Vidim parking ispred naše zgrade. Upravo su prošla policijska kola sa upaljenom sirenom. Ovo je neverovatno!

*Anton ga uzme za ruku i svog omadijanog podigne sa kreveta*

ANTON: Shvatate?

MILAN: Shvatam. Moram da kupim ovu stolicu.

ANTON: Duhovito. Ne, Milane, mislim da SVE ovo može biti vaše u najskorijoj budućnosti.

MILAN: Mislite?

ANTON: Mislim da ću uskoro biti unapređen i otići u centralu firme da sedim sa glavonjama.

MILAN: O, čestitam!

ANTON: Hvala ali, da ne tapšemo pre kraja predstave. Da nastavimo: podrazumeva se da će moje mesto biti upražnjeno a vi ste pravi čovek za njega.

MILAN: Ja? Kako to mislite?

ANTON: Svi vas vole u ovoj firmi, Milane. Ja vas volim. Čak vas i moja stolica voli.

MILAN: Stvarno?

ANTON: Stvarno, dragi Milane. Ali, pre no što dobijete svoje mesto morate završiti još jedan posao.

MILAN: Koga trebam da ubijem?

ANTON: Nadam se da se ne šalite. Šalite, šta je meni! Ništa dramatično. Poslovna večera sa našim, ako Bog da, budućim poslovnim partnerom. Nagovorite ga da sklopi povoljan ugovor s nama. I- budite oprezni. Mladi Petar Prijić je već progutao firmu „Golden apple“. Sav potreban materijal vam je već ostavljen na stolu. Proučite ga do sutra u osam. I još nešto: povedite sa sobom vašu šarmantnu pomoćnicu Jovanu.

MILAN: Zašto?

ANTON: Zašto? Zato što lepšu ženu nisam video ni ja a kamoli Prijić. Vi ste mi Milane nešto rastreseni.

MILAN: Moja ćerka nije dobro. Jutros je žena odvezla u bolnicu na neke analize.

ANTON: Strašno! Kako je mala Irina?

MILAN: Dobro je. Bitno je da je mirno prespavala noć.

ANTON: Nadam se da će sve biti u redu. Divnu ženu imate. Katarina je snažna, pouzdana, prava majka. Šteta bi bilo ispustiti je.

MILAN: I ja mislim.

ANTON: Da, da. Ništa, to je sve Milane. Zovite me uskoro i dajte mi dobre vesti. I o poslu sa mladim Petrom i o maloj Irini.

*Milan klimne glavom i ode. Anton se zavalj u stolicu i zadovoljno protegne. Mrak*

## 5.

*Restoran, sutradan, 20:15*

*Za stolom su, svečano obučeni, Milan i Jovana.*

*Drže se uštogljeno, neprirodno.*

*Milan se igra fasciklom.*

*Milan pogleda na sat.*

MILAN: Naš lepotan kasni petnaest minuta.

JOVANA: Sigurno je nešto nepredviđeno.

MILAN: Nepredviđeno? Isključio je mobilni telefon iz čiste obesti, da nam pokaže kako mi trebamo da čekamo njega, kako je on neki faktor a mi prosjaci kojima on udeľjuje vreme i novac. Znam i ja za taj trik. Stigao je pre nas i sad sedi za nekim od susednih stolova zaklonjen iza menija. Posmatra nas i uživa dok se nerviramo.

JOVANA: Misliš, dok se ti nerviraš?

MILAN: A tebe ništa ne može da iznervira? Šta ti misliš ko si? Kraljica Engleske možda?

JOVANA: Ne izdiri se na mene. Nisam ti ja kriva što je Petar lepši, mlađi i uspešniji.

MILAN: Lepota je za žene, mladost za decu a uspeh se stiće radom a ne genetikom.

JOVANA: Postao si pravi rasadnik mudrosti.

MILAN: Ja se bar ne podajem prvom lepotančetu kojeg spazim.

JOVANA: O čemu ti pričaš? Pa ja ga i ne poznajem!

MILAN: A da ga upoznaš bilo bi drugačije? Samo da ti kažem: čitao sam njegov profil.

Petar je levo smetalo u svojoj firmi, razmaženi emigrantski naslednik, u poslu

veroloman, sa ženama razvratnik, ovejani plejboj najgore vrste. Ali, to mu nije dosta- u poslednje vreme ga zovu da žirira po raznoraznim takmičenjima za misice. I svejedno je jer, šta god odlučio opaliće i mis i prvu i drugu pratilju!

JOVANA: Barem na njima ne prazni svoju mizoginiju.

MILAN: Dakle, o tome se radi?

JOVANA: Da, o tome se radi. Skoro si me pa silovao.

MILAN: „Skoro“ je ovde ključna reč. Znam da ti se dopalo.

JOVANA: Šta mi se dopalo? To što si psovao sve žene sveta dok si bio u meni? To što si se iživljavao na mom telu?!

MILAN: To je bila strast.

JOVANA: To je bilo ludilo i ti treba da se lečiš.

MILAN: Pokušaj samo da me ostaviš i ja ću

JOVANA: Šta ćeš ti?

MILAN: Veruj mi, ne želiš da znaš.

*Pauza.*

*Nailazi, tiho, Petar, visok, atletski građen, prirodno graciozan, srednje dvadesete. Stane. Primeti napetost između Jovane i Milana. Nastavi napred, sigurnim korakom.*

*Milan skloni pogled s Jovane i spazi Milana. Ustaje.*

*Petar prilazi Jovani, uzima je za ruku i nehajno je poljubi u šaku, kavaljerski. Pruži*

*Milanu šaku tako da izgleda da želi da je Milan poljubi.*

*Milan uzima Petrovu šaku odozdo desnom i poklapa je levom šakom a zatim jako stiska.*

*Na Petrovom licu je kratak grč.*

*Milan mu širokim pokretom pokazuje da sedne. Milan krene da pridrži Jovani stolicu ali je Petar brži. Sedaju*

*Petar uputi dug pogled Jovani. Milanu to ne promakne*

MILAN: Gospodine Prijicu, vidite li nešto zanimljivo na licu moje asistentkinje?

PETAR: Zanimljivo? Ne. Očaravajuće? Da!

MILAN: Podsetio bih vas da smo ovde zbog posla a ne zbog uživanja u lepoti gospođice.

PETAR: Kako se zovete?



JOVANA: Jovana.

PETAR: A vidite, ja mislim da smo ovde baš zbog gospođice. Ali ,dobro, da zadovoljimo tu formalnu stranu. Dajte mi ugovor.

*Milan mu pruža fasciklu*

PETAR: Ivice fascikle su iskrzana. Sigurno ste se dugo igrali sa ugovorom. Nervoja. Da vidimo, član 1, član 2, član 3, bla bla bla bla.... Pa ovo je potpuno isto što ste mi poslali mejlom!

MILAN: Ne, nije. Videćete da tačke 14 i 16.

PETAR: A, da! Da vidimo. Okej, okej, okej. Dajte mi olovku. Gotovo. Čestitam vašem šefu, gospodinu Antonu. Od ovog trenutka je vlasnik autorskih prava na našu najnoviju kompjutersku igricu „Armagedon 2012“. Nadam se da će novac biti uplaćen u toku sutrašnjeg dana.

MILAN: Naravno.

PETAR: Pa, hajde da jedemo kad smo već završili formalni deo sastanka. Čuo sam da su ostrige ovde odlične.

MILAN: I ja sam to čuo.

PETAR: Obraćao sam se gospođici Jovani.

*Pauza*

JOVANA: Da, i ja sam čula za to.

PETAR: Volite ostrige? Samo, da znate, one su pravi afrodisijak.

*Jovana se nasmeje.*

*I Milan se smeje ali iskarikirano.*

*Milan prestane sa smehom*

MILAN: Ovo je tako otrcano!

PETAR: Molim?

JOVANA: Milane!

MILAN: Čuli ste me.

PETAR: Vi ste se izgleda malčice zaboravili. Ugovor jeste potpisan ali ja mogu da se požalim gospodinu Antonu na vaše neprofesionalno ponašanje.

MILAN: Ma, znate šta vi možete!

PETAR: A ako tome dodamo i vaše opsesivno i ljubomorno ponašanje prema gospođici jasno je da se vašem šefu to uopšte neće dopasti. Mada, s druge strane, dođe mi da poništim ceo ugovor. Znam da je lično i nije dobro za biznis ali mogao bih i to da uradim. Ili da, barem, insistiram da mi sledeći put pošalju nekog novog pregovarača. Biće loše po vas kako god okrenete. To jest, ako mi se ne izvinite.

JOVANA: Izvini mu se Milane.

*Pauza*

*Milan ustaje besno i preteći se naginje prema Petru*

MILAN: Izvinjavam se. Jednostavno mi je izletelo.

PETAR: Prihvaćeno.

*Milan seda na svoje mesto*

*Pauza*

MILAN: Jeste li dobro leteli avionom?

PETAR: Kakvo klišeizirano pitanje. Šta vi mislite?

JOVANA: Slažem se.

PETAR: Imate li vi neko manje klišeizirano pitanje za mene?

MILAN: Da poručimo?

PETAR: Gospođica me još nije ništa pitala. Sačekajte malo. Pićete kasnije.

MILAN: Ja ne pijem.

JOVANA: Ne od onog dočeka Nove godine u firmi.

*Petar se smeje*

JOVANA: Čula sam da ste ženskaroš. Da li to znači da volite da degradirate žene?

PETAR: Ne, baš suprotno. Sebe degradiram a ženama pružam zadovoljstvo.

*Jovana se smeje*

*Melodija mobilnog telefona. Milan vadi mobilni telefon*

PETAR: Mislio sam da ste isključili mobilni telefon. Kakav prostakluk!

MILAN: Prostakluk, aha, da! Halo? Kako? Gde?

PETAR: Udaren mokrom čarapom.

MILAN: Evo, krećem odmah! Izvinite, nešto je hitno iskrslalo!

PETAR: Hitnije od sastanka?

JOVANA: Milane, nećeš valjda sad da ideš?

MILAN: Moram.

PETAR: Čuo sam neki dubok, nikotinski, skoro pa ženski glas. Vaša žena?

MILAN: Da.

*Milan ustaje i krene od stola.*

PETAR: A doviđenja Milane?

MILAN: Doviđenja!

*Rukuju se usiljeno.*

*Milan pruži ruku Jovani ali ona skrene pogled u stranu kao da je ne vidi. Milan othukne i krene*

PETAR: A ugovor Milane?

MILAN: A, ugovor!

*Milan uzima ugovor, kratko klimne glavom i odjuri*

PETAR: Da naručimo već jednom te ostrige?

JOVAN: Opet vi o tom afrodisijaku. Mislite da će vam se posrećiti?

PETAR: A zašto mislite da neće?

*Mrak*

## 6.

*Bolnica.*

*Katarina i Milan stoje u zagrljaju, kao okamenjeni*

*Katarina ga odgurne*

KATARINA: Nemoj me grliti. Ne sada.

MILAN: Mislio sam da ti treba. Zbog male.

KATARINA: Meni treba zdravlje mog deteta a ne tvoj smrdljivi zagrljaj. Opet si bio s njom? Neka stalna prostitutka ili više ne plaćaš? Ko je ona? Nadam se da si pazio, skote!

MILAN: Bio sam na poslovnoj večeri.

KATARINA: Da nije neka s posla? Kažu da je tvoja pomoćnica Jovana neobično lepa.

MILAN: Katarina, ovde smo zbog deteta.

KATARINA: Ko god da je nadam se da nisi zaljubio u nju jer ako jesi jao i njoj i tebi jer ćeš ti uništiti oboje.

MILAN: Katarina, Irina!

KATARINA: Ti mrziš žene. Sve žene! Upropastio si i mene i svoju ćerku a sad i tu devojkju, ko god da je. Mali bedni eksperimentatoru.

MILAN: Šta je sa Irinom, kučko?!

*Pauza.*

KATARINA: Neće preživeti ako se pod hitno ne plati operacija.

*Pauza.*

MILAN: Koliko i koliko pod hitno?

KATARINA: Pedeset hiljada eura. Za dve nedelje.

MILAN: Hoću da je vidim!

KATARINA: Ne može. Doktor je zabranio.

MILAN: Moram da je vidim.

KATARINA: Nije pustio mene a tebe hoće?

MILAN: U redu.

*Milan klimne glavom i odlazi*

KATARINA: Bežiš nazad kod nje!

MILAN: Nemaš ti pojma.

KATARINA: Znam šta ti je na pameti.

MILAN: A šta ti hoćeš? Da ostanem ovde s tobom?

KATARINA: Baš me briga da li si sa mnom ali bi bio red da budeš uz svoje dete!

MILAN: Ja Irini ovde ne mogu da pomognem.

KATARINA: A kod svoje drolje možeš?

MILAN: Dosta! Hoćeš da pomogneš Irini? Sakupi pare!

KATARINA: Ja nemam ništa osim stana a taj stan je nemoguće prodati za dve nedelje.

MILAN: Onda pusti mene da nađem novac.

*Milan se okrene*

KATARINA: Sigurno te mnogo pali što se opet ti pitaš za sve.

MILAN: Irina treba da preživi i to mi je jedino bitno.

KATARINA: Da, bitno je, ako ti imaš zasluge za to.

MILAN: Ti me stvarno mrziš.

KATARINA: Ne, samo je tvoje šefovanje za mržnju. Ostalo je za gađenje.

*Pauza*

MILAN: Čim operišu Irinu podneću zahtev za razvod braka.

KATARINA: Milane!

*Milan odlazi. Mrak*

## 7.

*Ulaz ispred Jovanine zgrade.*

*Na stepeništu stoje, u kaputima, Jovana i Petar.*

*Petar je, oklevajući, poljubi.*

*Jovana to oheručke prihvati*

PETAR: Sad bi klasika bila da me pozoveš unutra i da vodimo ljubav celu noć a onda ja uhvatim avion za Njujork i više se nikad ne vidimo.

JOVANA: Da, valjda.

PETAR: Da, ali ja ne želim da budem predvidljiv

*Jovana ga zgrabi i spusti ruku pod njegov kaput*

JOVANA: Hoćeš ispred zgrade?

PETAR: Ne. Molim te, upristoji ruku.

*Jovana se nasmeje*

JOVANA: Okej, upristojila sam je.

PETAR: Ne želim da ovo bude samo za jednu noć a znam da i ti nisi takva

JOVANA: Misliš, laka?

PETAR: Mislim da želiš više, na to sam mislio.

JOVANA: Pa, šta predlažeš?

PETAR: Vodićemo ljubav celu noć. U stvari, ceo dan.

JOVANA: Ceo dan umesto celu noć? Vrlo originalno!

PETAR: Ali ne ovde. U Americi. Pođi sa mnom.

JOVANA: Zašto bih pošla s tobom?

PETAR: Zašto? A odakle da počnem? Zato što sam privlačan, mlad, duhovit, uspešan, imućan, moćan a ima i još nešto

JOVANA: Ima li tu išta osim hvalisanja?

PETAR: Način na koji si me gledala sve vreme. Prvo sam mislio da si htela da napraviš Milana ljubomornim a onda sam shvatio da me želiš.

JOVANA: Možda u krevetu.

PETAR: Kod žene krevet i emocije idu zajedno. Znam da instinktivno osećaš da sam taj. Jovana, hajde da uspemo.

JOVANA: Misliš pokušamo?

PETAR: Mislim uspemo.

JOVANA: Ti si baš siguran u sebe.

PETAR: Premišljanje je za gubitnike kao što je Milan.

JOVANA: Milan nije gubitnik. On je više nesrećnik. Ja ga razumem ali ne mogu da ga volim. Ne na onakav način.

PETAR: Nije bitno, šta god da je bilo između vas. Stvarno nije bitno.

JOVANA: Povredio me je. Mnogo.

PETAR: Zaboravi sad na njega.

*Petar je zgrabi i počne slowdancing sa Jovanom.*

JOVANA: Šta to radiš? Nema muzike uz koju bi igrali.

PETAR: Mi ćemo praviti svoju muziku, baby.

JOVANA: Da nije to malo patetično?

PETAR: Jeste ali je i tačno.

JOVANA: Zbog čega si tako samouveren? Nemoj samo reći da je to zbog tvoje lepote ili pameti?

PETAR: Ma, kakvi to nema veze s izgledom ili pameću.

JOVANA: Nego s čim?

PETAR: Obdaren sam kao rasplodni pastuv.

JOVANA: O, to je dobro znati.

*Plešu i ljube se što sve skupa izgleda bolje nego sex.*

*Mrak*

## 8.

*Antonova kancelarija sutra ujutru, 9:00.*

*Anton spava snom pravednika.*

*Dolazi Milan sa fasciklom u ruci. Pokušava da ga probudi, maše mu ispred očiju a onda ostavi fasciklu u Antonovom naručju. Izlazi*

*Anton se trgne iz sna*

ANTON: Dobri moj Milane! Pa otkud vi?!

MILAN: Ja, doneo sam vam ugovor.

ANTON: Šta, potpisao je?

*Anton prelistava fasciklu i zadovoljno cokne jezikom*

ANTON: Što mi odmah ne javiste?

MILAN: Nisam hteo da vas uznemiravam.

ANTON: Kakvo crno uznemiravanje?! Vi znate da sam se ja oženio ovom firmom.

MILAN: Mislio sam, iznenađenje.

ANTON: Da znate da ste me iznenadili i to više nego prijatno. Ovo zaslužuje da se proslavi.

MILAN: Da ali ja moram da pogledam još neke papire.

ANTON: Ma, dajte Milane, samo malo.



*Anton izvlači dve dugačke cevčice iz stolice i pruža jednu cevčicu Milanu*

ANTON: Poslužite se.

MILAN: Šta je to?

ANTON: Irski viski trideset godina star. Imam dve litre u ovoj stolici. Zamislite to! Samo srknite i uđrite brigu na veselje!

*Anton udari svojom cevčicom Milanovu*

ANTON: „Slonče va“ kako kažu u Irskoj.

MILAN: Slonče.

*Srču i kolutaju očima*

ANTON: Pa, što ste se tako smrkli dragi Milane?

MILAN: Nešto privatno.

ANTON: Tiče li se možda gospodice Jovane?

MILAN: Ne. Zašto bi se ticalo?

ANTON: Samo pitam.

MILAN: Izvinite, sad sam zvučao pregrubo.

ANTON: Ne, u redu je. Ja sam kriv. Sam sam načeo nezgodnu temu.

MILAN: Verujte, nije to u pitanju.

ANTON: Pa o čemu je reč Milane? Vi znate da su meni moji zaposleni prva briga.

MILAN: Moja ćerka, Irina, ona je veoma bolesna. Ako je ne operišu za dve nedelje ona će, ja to ne mogu ni da prevalim preko jezika.

ANTON: Shvatam. Koliko?

*Pauza.*

ANTON: Koliko košta operacija?

MILAN: Pedeset hiljada.

*Anton izvlači novčanice iz stolice.*

MILAN: Šta je to?

ANTON: Novac za svaki slučaj. Uvek držim neki sitniš da mi se nađe. Uzmite.

MILAN: Ne, ja to ne mogu da primim.

ANTON: Da imam dete ja bih uzeo.

MILAN: Hvala vam.

*Milan uzima novčanice. Krene da zagrlji Antona*

*Anton se odmakne*

ANTON: Ovaj se razgovor nikad nije dogodio. Shvatate? Nikad se nije dogodio.

MILAN: Razumem.

ANTON: I krenite. Samo krenite, bez grljenja, tapšanja, poljubaca i drugih izliva nežnosti. I ne zahvaljujte mi. To zvuči tako ponizno.

MILAN: U redu. Hvala vam. U redu.

ANTON: Milane!

MILAN: Izvinite.

ANTON: Tako. Pre nego što odete Milane... Želim da vas pitam još nešto.

MILAN: Samo recite.

ANTON: Dobio sam neobičnu poruku na telefonskoj sekretarici. Javila mi se tvoja pomoćnica Jovana.

MILAN: Vama? Zašto?

ANTON: Vrag će ga znati. Tek, rekla je da daje otkaz i da ne vredi da je tražimo. Zašto bi je tražili? Ona jeste kvalitetan kadar ali toliko? Možda je pobrkala autoritete. Otkaz se obično daje direktnom nadređenom to jest vama.

*Pauza.*

MILAN: Da, sigurno.

ANTON: Veoma neobično.

MILAN: I ja tako mislim.

ANTON: Možda je neka šala. Evo, mogao bih da se opkladim da je sad u svojoj kancelariji.

MILAN: Nije. Pogledao sam.

ANTON: Ovako nešto se još nije dogodilo. Prilično misteriozno. U svakom slučaju, krenite da tražite pomoćnika što pre.

MILAN: Hoću. Pod hitno. Mogu li da odem?

ANTON: Ovo je slobodna zemlja.

*Mrak*

## 9.

*Njujork, istog dana.*

*Ekskluzivni apartman.*

*Plešu Jovana i Petar*

PETAR: New York, New York....

JOVANA: Upravo smo zagrizli Veliki Jabuku.

PETAR: Dođe mi da zagrizem tvoju veliku, idealno veliku

*Jovana se smeje. Pauza*

PETAR: Zašto si se zamislila? Sve je kao što sam ti obećao, zar ne?

JOVANA: Da, sve je predivno baš kao što si i rekao ali

PETAR: Nemoj da razmišljaš o njemu.

JOVANA: Otkud znaš da razmišljam o Milanu?

PETAR: Znam da te brine njegov ludački pogled.

JOVANA: Primetio si?

PETAR: Kako da ne primetim?

JOVANA: On je samo opsednuti nesrećnik.

PETAR: Tačno. I nikad nas neće naći. Pogotovo ako odemo u moj novi dom.

JOVANA: Mmmm! Nisi mi pričao da imaš novu kuću.

PETAR: Ne kuću. Stan.

JOVANA: Misliš apartman? Ovde? Ili na Menhetnu? Ili neko romantično mesto na Zapadnoj obali?

PETAR: Ne, zapravo je nedaleko odavde. U Novom Ilijumu.

JOVANA: Kako?

PETAR: To je grad od pedesetak hiljada stanovnika. Središte naših poslova.

JOVANA: A, tako.

PETAR: Jako je lepo. Videćeš.

JOVANA: Da. Ne sumnjam.

PETAR: Ali, dosta smo sad pričali.

*Poljubi je i počne da je miluje.*

JOVANA: Milan!

PETAR: Šta je opet s njim?

JOVANA: Ima ključeve mog stana.

PETAR: Pa šta te briga! Prodaj stan!

JOVANA: Moje stvari su tamo.

PETAR: Kupiću ti nove stvari.

JOVANA: Ti ne razumeš. Nisu to samo stvari.

PETAR: Stvari koje imaju sentimentalnu vrednost. Ima li je i Milan?

JOVANA: Ne, apsolutno ne. On je zaboravljen.

PETAR: Vidim.

JOVANA: Ne vidiš. Kad smo se upoznali ja sam se isprva sažalila na njega. Onda sam osetila nešto...Nije to bila ljubav ali, znao je da bude bolji i nežniji od svih koje sam upoznala a onda je odjednom poludeo, počeo da se ponaša kao zver, kao da je nešto puklo u njemu.

PETAR: Jovana, on je kriv jer je ostao gde je i bio-između tebe i supruge.

JOVANA: Da je bio pametniji sad se ti i ja ne bi upoznali.

PETAR: Ne, ne bi. Hvala Bogu na Milanovom ludilu!

*Jovana i Petar se ljube i padaju na pod. Skidaju se. Vode ljubav. Mrak*

## 10.

*Jovanin stan.*

*Stvari su razbacane na sve strane kao posle pretresa: čarape, košulje, haljine, suknje, podvezice, seksi donji veš, pudrijere, mirisi, karmini.*

*Okružen razbacanim stvarima, zadihan, stoji Milan. Teško diše. Okreće se oko sebe.*

MILAN: Jedva si čekala da pobegneš s njim, kurvo! Nisi ni ponela svoju kurvanjsku opremu! Više ti ne treba. Smutila si bogatog balavca i obezbedila se za ceo život. Kurvo. Spermušo smrdljiva! Zbog tebe pričam sam sa sobom!

*Milan seda na pod i uzima Jovaninu haljinu. Udiše je. Baci je*

MILAN: Žene smrde. I muškarci smrde. Ljudska rasa je odvratna ali ipak, žene smrde gore od muškaraca. Zato što im ne pristaje. Zamisli samo: lepa, savršeni bokovi, grudi, čista naizgled a smrdi. Ništa gore od toga! Meni žene smrde i kad se kupaju. I nije to zato što imaju „period“. Pizde im uvek smrde. A ja robujem tom smradu. Smradu!!!

*Milan uzima Jovaninu haljinu. Uvija je, pravi od nje omču. Stavlja je oko vrata.*

*Povlači kraj omče. Guši se. Steže sve jače a onda mu ruka popusti.*

*Milan kašlje. Previja se na podu, trza. Bori se za vazduh*

*Udiše vazduh. Glas mu je sad hripljav, prigušen, skoro demonski*

MILAN: Šta si još htela? A?! Da budem nežniji, da budem više kao ti?

*Milan uzima šminku i stavlja je na usta a zatim parfem kojim se nemilice štrcka*

MILAN: Da se podvrgnem zahvatu? Da postanem žena? To hoćeš? Da postanem tvoja lezbača ljubavnica koju ćeš prevariti sa prvim kuratim tipom koji naleti?!

*Uzima haljinu i pokušava da se ugura u nju. Stane. Zaurla. Skida poluobučenu haljinu i razjareno je cepa. Mrak*

## 11.

*Dečija uspavanka, off.*

*Svetlo.*

*Milanov stan.*

*Milan stoji pred Katarinom i briše lice maramicom*

*Katarina ga gleda u neverici*

KATARINA: Sad se iseljavaš?

MILAN: Da, sad. To je tvoj stan. Zadrži ga. Ja prema tebi nemam nikakve obaveze.

KATARINA: A prema Irini?

MILAN: Tražim novac. Još ima vremena.

KATARINA: Ne verujem ti. Šta ti je to s licem?

MILAN: Ništa.

KATARINA: To te ona namalala?

MILAN: Katarina, došao sam po svoje stvari.

KATARINA: Uzmi ih i gubi se. Baš me briga.

MILAN: I hoću.

*Milan krene.*

*Katarina mu se unese u oči.*

KATARINA: Imaš li novac?

MILAN: Kako bih imao?

KATARINA: Imaš li?!

MILAN: Jesi li ti prodala stan?

*Pauza.*

MILAN: Ja sam prodao svoja kola.

KATARINA: Ako me lažeš

*Milan odlazi. Mrak*

## 12

*Petrov stan (ne apartman) , Novi Ilijum, država Njujork, 18: 00 , nekoliko dana docnije  
Jovana je, otečenih podočnjaka, na kauču, pred televizorom, u iznošenoj trenerci pet  
brojeva većoj*

*Zvonjava zvona na ulaznim vratima*

*Jovana ne ustaje*

*Zveckanje ključeva, off*

*Ulazi Petar, sav nalicka, u poslovnom odelu*

PETAR: Mogla si da mi otključaš?

JOVANA: Nisam te čula. Gledala sam nešto na tv-u

PETAR: Mnogo gledaš televiziju.

JOVANA: Kako je bilo na poslu?

PETAR: Sejm old, sejm old.

*Petar seda do nje i ljubi je u vrat. Uzima daljinski upravljač i menja program*

JOVANA: I, kako je u toj tvojoj firmi?

PETAR: Pa, dobro je. Već sam ti rekao.

JOVANA: Mogu li da te posetim na poslu?

PETAR: Ne možeš. To sam ti već rekao i juče i prekjuče i nakjuče.

JOVANA: Promenio si se.

PETAR: Ja?

JOVANA: Pre samo neki dan bi me odbio na mnogo finiji način a sad samo kažeš: ne može i gotovo.

*Petar gasi televizor*

PETAR: Što ti je toliko zapelo sa mojim poslom?

JOVANA: Sama sam po ceo dan. Ne radim ništa. To nije zdravo.

PETAR: Uzmi oglase i potraži posao ako ti je toliko stalo. Uostalom, imam dovoljno para da nas oboje izdržavam.

JOVANA: A, da, to me podsetilo.

*Jovana vadi koverat iz dukserice*

JOVANA: Ovo ti je stiglo jutros. Hipoteka za stan.

PETAR: Čekaj, ko tebi daje pravo da preturaš po mojoj prepisci?

JOVANA: Petre, reci mi iskreno- jesi li u nekim problemima?

PETAR: Ja? Ma ništa. Prolazno. Hipoteka je u Americi kao „dobar dan“.

JOVANA: Pre bih rekla kao „laku noć“.

PETAR: Ne brini se, izvući ću nas iz ovoga. Volim te.

*Ljubi je nežno i miluje. Jovana se privija uz njega*

JOVANA: Volim te.

*Pauza.*

JOVANA: Nadam se da si mislio ono što si rekao.

PETAR: Da, izvući ću nas.



JOVANA: Ne to.

PETAR: Naravno da sam mislio. Ko bi rekao. Kad sam te upoznao delovala si mi tako hladno, udaljeno.

JOVANA: To je zbog lepote. Muškarci se često plaše lepih žena i onda kažu sebi: „Ne smem da joj priđem. Ona je kriva zbog toga jer je hladna.“

PETAR: Ne bih rekao da sam nešto oklevao.

JOVANA: To je zato što si navikao da prilaziš nepoznatim ženama.

PETAR: Ne baš. Dobro, imam neke istine u tome ali to ne znači da te ne volim.

*Ljube se. Mrak*

### 13.

*Park u Beogradu, dan docnije.*

*Milan se nervozno šetka gore-dole.*

*Nailazi Veza, visok, snažan, Milanovih godina. Obučen je kao da je pravo pošao na džoging*

*Prilazi s leđa Milanu i podgurne ga*

MILAN: Veza?

VEZA: Da. Ja sam Veza. Smirite se. Tako nervozni samo privlačite pažnju.

MILAN: Čekajte, da vam objasnim...

*Milan krene da se okrene ali ga Veza ščepa za rame*

VEZA: Ja vam ne bih savetovao da se osvrćete.

MILAN: Ali ja....

VEZA: Spustite levu ruku u unutrašnji džep jakne, pažljivo izvucite pare i spustite ruku sa parama pored leve butine.

*Milan uradi tako. Veza pogleda naokolo, hitro uzima pare i trpa ih pod trenerku*

MILAN: Jeste li tu?

VEZA: A gde drugde? Šta je, uplašili ste se da vam neću dati informaciju?

MILAN: Ne ali, znate.

VEZA: Znam. Danas niko nikome ne veruje. A sad slušajte pažljivo. Prvi deo poruke je tražena informacija a drugi predlog za poslovnu saradnju.

MILAN: Slušam.

VEZA: Pobjegli su u Novi Ilijum, država Njujork, Tirezijan roud 5. Zapamtili ste?

MILAN: Da. Novi Ilijum, država Njujork, Tirezijan roud 5. A drugi deo?

VEZA: Drago mi je što ne okolišite. Daćete mi još dvadeset hiljada za ćutanje.

MILAN: Kako?!

VEZA: Ne brinite, ostaće vam dovoljno da odete za Ameriku, uradite ono što vam valja činiti i vratite se nazad u zemlju.

MILAN: Ja ne smem. Moja ćerka treba da se hitno operiše!

*Veza ga zgrabi za ramena i gurne u stranu, na tle. Zavrće mu ruku i gura lice u prašinu*

VEZA: Mislim da niste shvatili da nemate izbora. Ukoliko ne uradite ono što od vas očekujemo cela zemlja će saznati za vaše ljubavnice, za vaše perverzije, za svaku gadost koju si ikad učinio ili ćeš učiniti! Čuješ li me, kretenu?!

MILAN: Čujem! Moja ćerka.

VEZA: Koja ćerka? Ono bolešljivo žgebe koje si izrodio sa mafijaškim podmlatkom? Ako ti je toliko stalo do dece pravi ih s nekim drugim! Imaš vremena. Tačnije, imaćeš, ukoliko ti ne zavrremo jajca pre toga!

MILAN: Molim vas, nemojte!

VEZA: Šta nemojte?! Da zavrćemo ili da uzimamo pare? Šta nemoj?!

MILAN: Samo nemojte!

VEZA: Koga da poštedimo? Ko je nevin?

*Veza ga još jače pritiska. Milan urla od bolova*

VEZA: Ko da se izvuče? Ko?! Mogu sve da ih pobijem! Sve ili tebe, biraj!

MILAN: Pobijte ih sve, moju ženu, moju Irinu, Jovanu, šefa, sve, samo nemojte mene!

Nemojte!

VEZA: Daj pare! Daj mi dvadeset! Tu su, sigurno su tu! Takvi nose lovu sa sobom!

*Milan izvlači iz kaputa pare i pruža mu ih preko ramena. Veza hitro ustaje istavlja pare u džep*

VEZA: Dobro ste izabrali.

*Veza otrči ležerno, tobož džogerski. Milan jeca u prašini. Mrak*

#### 14.

*Bioskop u tržnom centru u predgrađu Ilijuma, sutradan.*

*Petar sedi prestrašen*

*Iza njega, blago nagnuta preko sedišta, je zabrađena prilika u crnom, PRIKAZA, glas joj je robotizovan, iskrivljen*

*Iz zvučnika krici i eksplozije nekog A+ holivudskog blokastera.*

PRIKAZA: On dolazi.

PETAR: Kako je saznao?

PRIKAZA: Nije bitno. Važno je da dolazi i da je u ratnom raspoloženju.

PETAR: Zbog Jovane?

PRIKAZA: I zbog nje i zbog toga što je na potragu potrošio pare rezervisane za operaciju svoje ćerke.

PETAR: Ne mogu da verujem.

PRIKAZA: Detetu nema spasa ukoliko se ne dogodi čudo.

PETAR: Žrtvovati svoje dete?! On je lud!

*Prikaza spušta veliku kesu kokica na sedišta do Petrovog*

PRIKAZA: Unutra je revolver. „Čist“ je.

PETAR: Revolver? Imaš li neki „Glok“? „Uzi“?

PRIKAZA: Ta dilerska sranja se uvek zaglavljaju. Trebalo bi da budeš zahvalan.

PETAR: Ako bi mi dao lovu za dosadašnji posao bio bih ti zaista zahvalan.

PRIKAZA: Sačekaj. Pravi muškarac ostaje i bori se za svoju kuću i za svoju ženu.

PETAR: A šta sam ja po tebi?

PRIKAZA: Znaš šta si. Muška kurva.

*Prikaza ustaje i odlazi. Petar bojažljivo spušta ruku u kesu i izvlači pištolj. Kratko ga zagleda a zatim vraća nazad u kesicu. Mrak*

## 15.

*Mrak.*

*Dečija uspavanka koja prelazi u pogrebni marš, off.*

*Milanov stan, sutradan ujutru*

*Katarina, u crnini, sedi na stolici i jeca.*

*Dolazi Anton u crnini.*

*Ona ga ne primećuje.*

*Anton joj priđe i položi ruku na rame*

ANTON: Katarina, moje saučešće.

*Katarina klima glavom*

ANTON: Da li je Milan tu?

*Katarina besno ustane sa stolice.*

KATARINA: Njega mi ne spominjite?! Čujete li?! Njega mi ne spominjite!!! Da znam gde je ubila bih ga ovim rukama!

ANTON: Izvinite ali ja ne razumem.

KATARINA: Šta tu ima da se razume? Pobegao je negde sa svojom droljom dok mu je ćerka bila na samrti! Ni malim prstom nije mrdnuo da je spasi!

ANTON: Izvinite još jednom. Ja nisam znao.

*Katarina ustane i pokuša da ga udari.*

*Anton se vešto izmakne*

KATARINA: Šta niste znali?!

*Katarina zgrabi stolicu i baci je prema Antonu*

KATARINA: Šta mi se tu vajakate i ližete krokodilske suze?! Sedite na milionima i sa visine gledate kako se drugi pate!

ANTON: Ja razumem vaš bol ali ne razumem ovo što ste maločas rekli.

KATARINA: Šta sam rekla maločas?! Rekla sam da ste i vi ubili moju Irinu! Krivi ste koliko i Milan!

*Pauza*

ANTON: Ja imam zbog čega da se kajem ali ne i zbog nebrige.

KATARINA: Sad se još i pravdate?! Gubite se iz moje kuće!

*Katarina krene na Antona ali je on vešto uhvati za ruke. Katarina pokušava da ga šutne između nogu.*

*Anton izbegne udarac i pribije se uz nju*

ANTON: Gospođo, vi grešite. Ja sam dao Milanu novac za operaciju.

KATARINA: Ne verujem vam!

ANTON: Dao sam mu pare još pre nedelju dana.

*Pauza*

KATARINA: Koliko?

ANTON: Pedeset hiljada.

*Katarina sklizne na pod i počne da se trese od bola*

KATARINA: Ubiću ga! Iseći ću ga na komade! Ubiću ga!

*Katarina vrisne od bola.*

*Mrak*

## 16.

*Njujork, Central Park, noć. Istog dana*

*Scenom, hoda, leđima okrenut publici, Muškarac u dugom, plavom, izbledeom p kaputu.*

*U ruci mu je aktovka*

*Ka Muškarcu ide Milan. Obučen je poslovno, uredan, miran*

*Milan preuzima aktovku od njega*

*Muškarac odlazi*

*Milan stoji na sredini scene, kao model uspešnog poslovnog čoveka. Milan popravlja kravatu. Zvišduće melodiju dečije uspavanke*

MILAN: Nemam posao, nemam ćerku, nemam ženu Nema nazad. To je jasno, zar ne? I to da sam sve uradio zbog tebe, i to je logično? Ponekad si govorila da tačno znaš šta ću uraditi. Ženska intuicija ili vidovitost, ko će ga znati. A da li si znala da sam spreman na sve ovo? Ne? Veruj mi, nisam ni ja. Ali, eto, tu sam, u Central Parku sa tajnom u koferu.

*Milan spušta kofer na zemlju. Namešta kosu*

MILAN: Sad sam hladan, miran i čist. Izašao sam iz sebe. Pokreće me neka nevidljiva ruka i ja joj to dopuštam jer znam kuda me vodi i šta treba da učinim. Za sve što sledi možeš kriviti samo sebe. Jovana, ti si prišla meni a ne ja tebi. Izabrala si me iako si znala šta taj izbor znači. Znala si kakav sam. Hteo sam da tvoju lepotu sačuvam od drugih. Sad samo želim da je uništim.

*Milan se blago nakašlje*

MILAN: Iseći ću ti lice! Spaliću ti telo kiselinom! Uživacu u tvojim mukama!

*Milan se smiri*

MILAN: Do skorog viđenja!

*Pošalje lažni poljubac . Mrak*

17.

*Milanovo zviždukanje dečije uspavanke, off.*

*Pali se svetlo.*

*Petrov stan, Novi Ilijum, iste noći. Spavaća soba je u polumraku.*

*U krevetu su Petar i Jovana. Spavaju*

*Jovana se prevrće u snu a zatim se budi uz vrisak*

PETAR: Smiri se Jovana! Šta ti je?!

JOVANA: Milan je tu! Tu je! U Americi!

PETAR: Svašta!

JOVANA: Tu je, doći će.

PETAR: Gde u Americi?

JOVANA: U Njujorku, u Central Parku.

PETAR: Jel džogira ili kupuje hotdog? Možda radi tai či?

JOVANA: Ne zavitlavaj se! Nosi crni kofer i dolazi da nas pobije.

PETAR: Smiri se, Jovana, smiri se! To si samo sanjala.

JOVANA: Rekao je da me neće pustiti. Sigurno nas već odavno traži.

PETAR: Neće nas pronaći. Garantujem ti.

*Grli je i ljubi. Jovana se otrgne*

JOVANA: Šta ti znači to „neće nas pronaći“? Da li ti slučajno znaš nešto što ja ne znam?

PETAR: Ne, ne znam. Odakle ti to? Ja samo kažem da nas Milan, čak i da nas traži neće naći a ako nas i nađe...

*Petar zavuče ruku pod krevet i izvuče pištolj. Jovana podvrisne*

JOVANA: Šta će ti to?

PETAR: Ovo je Amerika. Nikad se ne zna.

JOVANA: Ti znaš nešto.

PETAR: Ne znam ništa. Ovo je zbog provalnika. Već su mi dvaput obijali stan.

JOVANA: Da ti ukradu šta? Taj pištolj je najvrednija stvar koju imaš u kući.

PETAR: Ne, ti si.

*Petar je zaštitnički zagrlji. Jovana ga odgurne*

JOVANA: Ja nisam stvar!

PETAR: Izvini.

JOVANA: Skloni taj pištolj. Odmah! Ne želim da bude ni blizu mog kreveta!

PETAR: Ali Jovana, ako nas neko iznenadi na spavanju neću imati vremena

JOVANA: Odmah!

*Petar ustaje i odlazi iz sobe. Preturanje, off.*

JOVANA: Ne mogu da razumem kako je neko kao si postao ovo što si ti sad za tako kratko vreme.

*Dolazi Petar*

PETAR: Kako?

JOVANA: Kad sam te upoznala bio si princ a vidi se sad! Isprepadani sirotan iz američke zabiti! Ko si ti u stvari?

PETAR: Pa znaš valjda ko sam.



JOVANA: Ne, ne znam. Jutros sam odlučila da malo prošetam po gradu.

PETAR: Da, i?

JOVANA: I videla sam te u parku kako sediš i čitaš novine.

PETAR: Imao sam pauzu.

JOVANA: U devet i trideset? Posle sam zvala tvoju firmu. Rekli su da tamo ne radi nikakav Petar Prijčić.

*Pauza*

JOVANA: Čekala sam ceo dan, Petre, da me pogledaš u lice i kažeš bilo šta ali ti si ćutao i pravio se da je sve u redu. Koliko dugo to kriješ od mene?

*Pauza*

PETAR: Dva dana nakon što smo došli dobio sam otkaz. Ali ne brini, već sam otišao na neke razgovore za posao

JOVANA: Zašto si me lagao?

PETAR: Zato što imam ponos a znaš zbog koga sam dobio otkaz? Zbog tvog Milana! Poništio je ugovor!

JOVANA: On nije moj!

*Pauza*

JOVANA: Izvini, nisam znala.

*Petar se vraća u postelju*

PETAR: Nema veze.

JOVANA: Nadam se da me ne voliš manje zbog ovoga.

PETAR: Ja te svakog dana volim sve više i to ništa ne može da izmeni.

*Jovana se nasmeje.*

JOVANA: Opet si patetičan!

PETAR: I iskren. Pred takvom lepotom čovek mora da bude iskren. Ja te zaista volim!"

*Jovana se privije uz njega.*

JOVANA: Zagri me. Želim da tako zaspem.

*Petar je grli. Svetlo postepeno gasne. Mrak*

## 18.

*Antonova kancelarija*

*Anton sedi na svojoj stolici, zamišljen. Stolica je razvučena u krevet. Puši cigaru*

*Prilazi mu s leđa Katarina*

KATARINA: Našli ste ga?

ANTON: Da, našao sam ga.

KATARINA: Gde je?

*Anton joj pokaže da sedne pored njega*

KATARINA: Neću da sedim. Recite mi.

*Pauza*

KATARINA: Izvinite.

*Katarina seda pored njega*

ANTON: Katarina vi ste divna žena ali ja ne smem da dozvolim. Milana znam godinama.

KATARINA: Recite mi gde se nalazi!

ANTON: Ubićete ga.

KATARINA: On je ubio moje dete!

*Pauza*

ANTON: Reći ću ali pod jednim uslovom.

KATARINA: Nema uslova! Govori!

ANTON: Pođite sa mnom i pokazaću vam gde je.

KATARINA: Zašto? Da bi ga spasio? Da je tvoje dete u pitanju ne bi okom trepnuo!

*Anton je uhvati za ruku*

ANTON: Da je moje dete ja bih je zaštitio. I nju i vas.

*Pauza.*

KATARINA: Gde je?!

ANTON: Pustite me da se brinem o vama. Molim vas. Znae da sam vam se oduvek divio. Da je život namestio drugačije, ko zna? Znae?

KATARINA: Znam.

*Pauza.*

*Katarina se histerično nasmeje. Ustaje*

KATARINA: To je tvoj uslov?! Ubiću ga kad ga nađem i onda neće biti ništa od tvoje „brige“.

ANTON: Čekajte! Katarina!

KATARINA: Otići ću u zatvor. Sama ću se prijaviti i savest će mi biti mirna.

ANTON: Nemoj! Nemojte!

KATARINA: Naći ću ga. Uz tvoju pomoć ili bez nje!

*Katarina krene.*

ANTON: Uradite tako.

KATARINA: Šta da uradim?

ANTON: Uradite ono što želite ali me pustite da vam pomognem. Ne zaslužujete da odete u zatvor.

KATARINA: A šta vi dobijate iz toga?

ANTON: Vas.

*Mrak*

## 19.

*Jeftina hotelska soba, Njujork, noć*

*U sobi, na stolici, sedi Milan. Obgrlio je crnu aktovku. U levoj šaci mu je flaša viskija.*

*Pokreti su mu grozničavi. Klata se napred-nazad i poteže iz flaše*

*Pred njim stoji Prostitutka , na visokim štiklama, igra uz neku laganu latino melodiju pored razdrndanog CD-playera.*

MILAN: Dosta, dosta!

PROSTITUTKA: Okej, stranac, okej! Ovo je tvoja žurka samo nemoj da vičeš.

*Prostitutka se saginje i gasi CD*

MILAN: Da, ovo je moja žurka.

*Prostitutka mu prilazi zavodljivo.*

PROSTITUTKA(peva): „This is my party and I'll cry if I want to  
Cry if I want to  
You would cry too  
if it happened to you!“

*Prostitutka mu se umiljava.*

MILAN: Šta ti je sad to?

PROSTITUTKA: Tatice, smem li da ti sednem u krilo?

*Milan odgurne Prostitutku*

MILAN: Šta si rekla?! Ludačo!

PROSTITUTKA: Mislila sam da si za igricu.

MILAN: Igricu? Ja tebi ličim na pedofila?!

PROSTITUTKA: Izvini, izvini, samo, mnogo si napet i ne znam kako da ti pridem.

MILAN: Onda nemoj.

PROSTITUTKA: Daj mi tu torbicu i tu flašicu pa ću te lepo opustiti.

MILAN: Odbij!

PROSTITUTKA: Okej, okej. Pa šta hoćeš od mene? Nećeš da te diram. Hoćeš striptiz?

*Pauza.*

MILAN: Neću.

PROSTITUTKA: Zašto ne?

MILAN: Ti si muškarac.

PROSTITUTKA: I to si tek sad otkrio, srce?

MILAN: Hoću da budeš Jovana.

PROSTITUTKA: Ko? Ja je ne poznajem.

MILAN: Jovana je najlepša žena na svetu. Hoću da se pretvoriš u nju. Kapiraš? Hoću da svaki milimetar tvog tela postane ženstvenost i lepota? Shvataš?!

PROSTITUTKA: Izvini, srce, ali ovde ćeš morati malo da me navodiš.

MILAN: Ispravi se, tako. Stegni butine. Ne toliko kao da si na trenažeru. Malo lakše.

Stavi ruku na kuk, ležerno, kao da si kraljica. Tako. Blag osmeh, u uglu usne. Fino. Oči da su ti ozbiljne ali ne i ukočene, onako kao

PROSTITUTKA: Hoćeš da ti izvedem Mišel Pfajfer? Ili Šeron Stoun? Taj tip?

MILAN: Ne, Jovanu. Hajdemo, još jednom, taj izraz. Da, dobro je. Gotovo identično. Hajde sad, hodaj, zamisli da si na modnoj reviji. Hajde!

*Prostitutka hoda s jednog kraja sobe na drugi*

MILAN: Hajde sad, reci mi: želim to Milane.

PROSTITUTKA: Želim to Milane.

MILAN: To ćeš i dobiti.

*Mrak*

## 20.

*Kupatilo u Petrovom stanu. Novi Ilijum, sutradan.*

*Jovana je u kadi, sva u sapunici, trlja se sunderom a Petar se brije*

*Dobro su raspoloženi.*

*Petar pevuši dečiju uspavanku*

JOVANA: Nemoj da zviždućeš.

PETAR: A što?

JOVANA: Moja baka je verovala da zviždukanjem prizivaš nesreću.

PETAR: Ma, to je sigurno govorila zato što nije znala da zviždi.

*Petar se okrene zagrabi malo sapunice pa prsne Jovanu.*

JOVANA: Nemoj da se prskaš!

PETAR: Okej, neću, neću!

*Jovana ga prsne*

JOVANA: Ali ja hoću!

PETAR: Divno mi je s tobom, znaš?

JOVANA: Stvarno tako misliš?

PETAR: Da. Mada, voleo bih da sve nije ispalo baš ovako.

JOVANA: Kako to misliš?

PETAR: Mislim, bilo bi bolje da je u priči više para.

JOVANA: Rekla, sam ti da ne brineš o tome.

PETAR: I da je sve nekako, manje organizovano.

JOVANA: Na šta misliš?

PETAR: Mislim, da je spontanije. Ali, to opet ne bi promenilo ništa. Ja te volim uprkos tome.

JOVANA: Uprkos čemu? Kako spontanije?

*Ulazi Milan u kaputu, sa crnom aktovkom u ruci*

MILAN: Kupaš se? Smem li da ti se pridružim?

*Jovana vrisne*

PETAR: Da je nisi taknuo!

*Petar krene na Milana. Milan se usporeno okrene prema njemu i stegne ručku kofera.*

*Odjekne pucanj. Petar padne na pod.*

*Jovana vrišti.*

*Milan okrene aktovku prema njoj.*

*Jovana utihne*

MILAN: Kad sam došao ovde očekivao sam da će me neko presresti, zaustaviti. Nisam verovao ni da ću proći pasošku kontrolu sa lažnim dokumentima a eto me ovde. Bio sam za sve nevidljiv, potpuno nevidljiv. Konačno i neka korist od toga što si potpuno neprimetan. Prosek proseka, svuda se uklapaš. A ja uobražavao: uhvatiće me jer mi na licu piše šta ću uraditi. Nema svrhe da se maskiram, uhvatiće me negde zbog prekoračenja brzine u alkoholisanom stanju, provaliće da imam ovaj špijunski kofer, poslaće me u neki zatvor krcat devijantnim tipovima. Postaću nečija kučka te iste noći. To sam mislio. Amerika, zemlja paranoje, večito na oprezu! Kad ono: kontrola mizerna,

rent a karova kola nisam vratio, oružje nosim naokolo bez ikakvih problema. I ništa. Pijem, drogiram se, čak sam zapalio cigaretu na javnom mestu. I ništa. Pokupio sam i ubio mušku kurvu. I ništa. I evo, sad, ubio sam drugu mušku kurvu i opet ništa. Zamišljao sam kako se borim s Petrom, rvemo se, maktjamo i ja ga, uz veliki napor, sredim. Razočarao me. Nije mi čak ni pružio otpor. „Da je nisi taknuo!“ Mogao je da me udari, pljune ali ništa. I sad leži na pločicama. Najlepši muškarac kojeg sam video. Izvući ću se i za to. Koje sranje.

*Pauza*

MILAN: Svet je nepravedan a ja sam živi dokaz. Ubiću i tebe. I za to ću se izvući. Smaknuo sam jednog Latinosa i dvoje Srba. Koga zaboje za to? A onda ću, kad završim s tobom, nestati negde, možda na Srednjem Zapadu. Ajdaho, Ajova, Nebraska, Vajoming! Amerika je idealna za nestajanje. Na ovaj ili onaj način.

JOVANA: Dosta! Ubij me i završi s tim.

MILAN: Žrtvovao sam ćerku da bih došao do tebe a sad mi kažeš da te odmah ubijem?!

*Pauza.*

JOVANA: Ubij me, šta čekaš?!

MILAN: Čekaj, čekaj, ljubavi! Ne ide to baš tako. Za tebe sam spremio nešto drugo.

*Milan iz kaputa vadi tešku torbicu i baci je na pod. Zveckanje*

MILAN: Znaš li šta je unutra? Noževi, nožići, skalpeli, igle različitih oblika i veličina. Ne znam tačno čemu služe ali ti ćeš mi pomoći da to otkrijem.

*Zavlači ruku u džep. Izvlači bočicu. Spušta je na pod*

MILAN: A vidiš li ovo? Sumporna kiselina. Kažu da progori meso do kosti za pet sekundi.



*Vadi iz džepa drugu bočicu. Spušta je na pod*

MILAN: Ali, prvo živa soda. Da ti spržim to tvoje lepo lice.

JOVANA: Zašto? Zato što sam te prevarila?

MILAN: Da, zbog toga. Bila si jedina žena koju sam voleo i izdala si me.

JOVANA: Nisi ti voleo mene nego osećaj da poseduješ najlepšu od onih koje mrziš! Da, ti mrziš žene! Dala sam ti nakratko lažni osećaj nadmoći ali ga više nemaš i sad možeš da ubijaš koliko god hoćeš ali se taj osećaj neće vratiti jer mene nemaš niti ćeš me ikad imati. I možeš imati šta god poželiš ali ćeš se i dalje osećati bedno kao i sada.

*Jovana ustaje iz kade*

JOVANA: Hajde, pucaj u mene, izbodi me, polij me tom tvojom kiselinom. Neću se pomeriti odavde.

*Pauza. Milan je, zadržan, gleda*

JOVANA: Mogao si da me zaboraviš ali nisi hteo. Lakše ti je bilo da postaneš ubica. Nesrećniče, izgubio si sve i šta ćeš sad? Ubij mene i nestani. Misliš da možeš tek tako da nestaneš? Onda to uradi ali dok budeš živ ti ćeš znati šta si uradio jer od sebe to ne možeš da sakriješ!

*Pauza. Milan se okrene i izjuri iz kupatila*

JOVANA: Ubico, ubico!

*Jovana se oslanja leđima na zid kupatila i sklizne u kadu. Plače.*

*Ulazi Anton. Miran je. Prilazi joj polako*

*Jovana se trgne kad ga ugleda*

JOVANA: Šta ćeš ti ovde?

ANTON: Svratio sam da vidim da li sve ide po planu.

JOVANA: Po planu? Ti si me uvalio u sve ovo kad si me bacio u Milanov krevet.

ANTON: Ne vidim da je bilo nekih odstupanja.

JOVANA: Ne vidiš? Petar je mrtav!

*Anton seda na ivicu kade. Pomiluje Jovanin obraz*

ANTON: Žao mi je.

JOVANA: Ne, nije.

ANTON: Uvek mi je žao mojih kolega.

JOVANA: Misliš?

ANTON: Da. I Petar je bio na mom platnom spisku.

JOVANA: Ne shvatam. Zašto?

ANTON: Trebao je da odigra svoju ulogu i to je uradio. Bio je šraf u velikom planu i ispao je tačno kad treba.

JOVANA: Petar je za tebe šraf?

ANTON: Šraf i muška kurva po vokaciji.

JOVANA: Ne razumem, u čemu je poenta. Šta si hteo s tim da postigneš?

*Anton se nagne prema njoj i pogleda je u oči. Stavi joj ruke na ramena*

ANTON: Sad razumem Milanovo ludilo. Ne mogu da ga opravdam ali ga bar razumem.

JOVANA: Pusti me!

*Anton je zgrabi i počne da je davi u kadi sve dok se Jovana potpuno ne umiri. Anton duboko uzdahne*

ANTON: Šteta.

*Ustaje i lenjo se otrese. Prilazi Petru i puca mu u potiljak*

ANTON: Lepo kažu- Nikad se nemoj ženiti lepoticom.

*Anton odlazi. Mrak*

## 21.

*Jevtina hotelska soba u Njujorku, istog dana  
Na podu kleči Milan. Preko ostolice je prebačena njegova jakna  
Drhtavim rukama uzima kofer i prinosi ga čelu*

MILAN: Previše lako, previše lako.

*Dolazi Katarina. Milan se okrene prema njoj*

MILAN: Katarina!

KATARINA: Ovo ti je za moje dete!

*Katarina puca u njega.*

*Milan pada na pod*

MILAN: Kazni me, Katarina. Muči me! Znam da nisam zaslužio da lako odem sa ovog sveta.

KATARINA: O čemu to bulazniš?

MILAN: Imaš li bodež ili kiselinu? Ja sam svoje zaboravio.

KATARINA: Ne pokušavaj da kupiš vreme.

MILAN: Ned kupujem vreme! Žrtvovao sam sve zbog nje ali onda sam shvatio da je to besmisleno. Zaslužujem kaznu.

KATARINA: Glumljenje pokajanja te neće spasiti.

MILAN: Ubio sam troje i zaslužujem da završim kao pas.

KATARINA: Četvoro: Našu Irinu i još troje.

MILAN: Dvoje.

KATARINA: Troje. Ne sećaš se svoje švalerke? Zadavio si je u kupatilu.

MILAN: Zadavio? Jovana! Ne, ti ne shvataš, ja to nisam uradio.

KATARINA: Dosta si se izvlačio.

*Katarina opali dva puta.*

*Milan klone i izdahne*

*Ulazi Anton*

ANTON: Gotovo?

*Katarina klimne glavom*

*Anton prilazi i opipa puls Milanu*

ANTON: To je to.

*Prilazi Katarini i uzima joj pištolj iz ruke*

ANTON: Idemo. Policija može da stigne svakog trenutka.

KATARINA: Rekao je nešto čudno.

*Anton se igra s pištoljem*

ANTON: Zaista? A šta to?

KATARINA: Rekao je da on nije ubio Jovanu.

ANTON: Stvarno? A ko je to onda uradio?

KATARINA: Kako ko? Pa on!

*Pauza*

ANTON: Misliš?

KATARINA: Negirao je sopstvene zločine.

ANTON: Biće da je to. Jesi li spremna na svoj deo pogodbe?

KATARINA: Jesam. Hajdemo.

*Krenu. Katarina se okrene da pogleda Milana ali je Anton odvuče. Mrak*

## 22.

*Dečija uspavanka sa crkvenim zvonima i ubačenim delovima „Svadbewnog marša“, off.  
Svetlo.*

*Antonova kancelarija.*

*Štimung iz prve scene*

ANTON: Nadam se da vam se dopala naša mala prezentacija. Ona je rezultat dugogodišnjeg marljivog rada i planiranja. Napominjem da je sve što ste videli urađeno 110% autentično samo za vaše oči. Pored ove, strejt igrice u kojoj ste, jasno, Anton, to jest onaj koji planira i sprovodi sve što je potrebno vi možete biti i neko od sekundarnih likova dakle, Jovana, Petar, Katarina ili Milan. Doduše, vi ne možete kreirati priču ali, uz malo sreće, možete preživeti i, bar indirektno, uticati na to ko će od drugih likova umreti ili bar, biti doživotno obogaljen. A sad vas, uz topao pozdrav, prepuštam vašim mislima. Ako ste zainteresovani za poslovnu saradnju javite mi se sutradan u isto vreme pa ćemo održati video konferenciju kao danas. Napominjem da bi, s obzirom da se dobar deo ove igrice bazirane na aktuelnim tragičnim događajima odvija u vašem gradu, bilo veoma profitabilno za vašu zajednicu da podrži ovaj projekat. Voleo bih da uživate kako u igrici tako i u njenim finansijskim plodovima barem onoliko koliko sam ja uživao dok sam je stvarao. Laku noć i svako dobro!

*Mrak*

*ALEKSANDAR NOVAKOVIĆ*

*Beograd, 2009*

NOVI ILIJUM  
(drama)

Ljuba Vučkovića 11  
11 000 Beograd  
064 4335 727  
011 2462 187  
alnov75@yahoo.com

LICA:

ANTON, šef virtuelnog carstva

MILAN, službenik virtuelnog carstva

JOVANA, Milanova ljubavnica, službenica virtuelnog carstva

KATARINA, nezaposlena, Milanova žena

PETAR, službenik američkog virtuelnog carstva (jednog od)

Kao i

MUŠKARAC S AKTN TAŠNOM

PRIKAZA

PROSTITUTKA, dvadesetogodišnji travestit

VEZA, siva eminencija u tridesetim

Mesto:

Beograd, Njujork, Novi Ilijum

Vreme:

skora budućnost

